

ŽARKO DRAGIĆEVIĆ
ANATOMIJA SVJETLOSTI

Podgorica
2008.

ANATOMIJA SVJETLOSTI
.....
SKICE ZA AUTOPORTRET
.....
OVO JE PJESMA ZA LAKU NOĆ
.....
PAJACI
.....
PJEŠČANA PJESMA
.....
SONET O CRNOGORCIMA
.....
ROMANTIZAM SE VRAĆA KUĆI
.....
ONOGOŠT, DA LI POSTOJI VIŠE

ANATOMIJA SVJETLOSTI

I rob svijesti prolazi
u dan poslije smrti

Uzvišen, sklapa svjetlosnu pticu
put u svereano
Neizrecivi Mit da probudi

Ponekad umjesto materijalne stvari
crnilo razuma nadolazi
jako crvenih očiju

Osvaja me
strašna savršenost svijesti
svjetlo vječne tame
i tama prolaznog svjetla
u dubini
u kojoj se pronalazi
iz koje se nikad ne probudi
namjera, crnih sjenki

Crna sjenka, sveprostorna
Bol je u tijelu svjetova
Moć je i slutnja
između svjetlosti i straha

Sjenka crna, svesvjetlosna
crna, crno ne napušta
nego tiho u dubini
mene prati, muči, prijeti
Sjenka crna,
crnom sjenkom

Kameleoni okruglog stola stvaraju
mostove svijesti, kojim
iz svjetla u svijest
iz svijeta u svijet
iz vijeka u vijek
pronose,
Mit o Moći

U OVOM SVIJETU DOK SE RAĐAM
U ONOM UMIREM NEIZRECIV

Prolaznost se ne ponavlja
Imperatori prolaze
u istom smjeru

U OVOM SVIJETU DOK SE RAĐAM
U ONOM UMIREM NEIZRECIV

Prati me crna sjenka
smisao crni Crvenog Ida
Kameleoni za mnom u stopu
a ja pobjeći nemam kuda

1989

N

I tišinu mrtvih čula
strahu savjesti, već prinosi
po čijim li će tragovima da krene
u čiju misao da zaluta

Eros
gdje je čudotvorac
da zaustavi stvaranje crnih rupa
u razumu
rastvaranje i razlaganje

V

Pred svjetlošću
tihom varkom u sjećanju
molim, klečim
a molitva uzaludna
ne razotkri crnu sjenku
što me spaja
sa svijetom paralelnim

U svjetlosnoj tački traje
misaona cjelokupnost

U samoći rastvaram se
starim evo
lice mjeri smrtno vrijeme,
gle dolazi...

Ogledalo crne sjenke
i krst ruku raširenih
u samoći
u tišini
Ko je moje ogledalo

VI

Misaoni krst treperi, razapeti
smijehom ćute

Na misaonom krstu
Ludost je molitvu zapjevati
crnoj sjenci

Bijela sjenka
konačnost crnog lica
Gdje je
Svjetlost – poezija očiju
i riječ - slika svih slika

VII

Između svjesnog i stvarnog
časovnik razuma je stao
Ludilo umire među nogama
Frojd se cinično smijao
naelektrisanom čovječanstvu

Između svjetlosti i tame
ravnoteža svijesti traje
između čovjeka i ljudi
nepremostiva mržnja teče
između sna i jave

VIII

U ludovanju je ljepota
u lutanju između
dva života

K

Duh sazrijevanja umire
u sopstvenom zrenju
iz časa u čas
gasi se
neprolazna mitologija

Prazan sam, a prazan kako
da se svom zrenju suprotstavim

Onaj sam u onom koji me
muči
i obožava
sjenka, između dva nokta
bestidna sjenka,
bezbojno sama

X

U slijepom dodiru
Svijest je svjetlost
i Neizreciva tajna

XI

Mrzim velike riječi, malog naroda
u slavu vremena,
i diktatora,
stoje u redu
i dižu dva prsta

Demokratija, Demokratije, Demokratiji

u mesnici za ništa
prodaju pileće mozgove

Mali narodi, kompleksi
Velikih
rupa u razumu
putuju zajedno
bez
voznog reda
u igri dokazivanja

Ko je kome
Ko

XII

I nema oblika koji mogu
skloniti čovjeka
od grijeha sa kojim je rođen

(iz knjige Stepenište H.V. 1987)

XIII

Umro sam Dan prije, zato molim
prenesite me
u Dan moje smrti

(iz knjige Stepenište H.V. 1987)

XIV

Jesam li svjetlost – Noć mrtvih
Sunce nesvjesnog – jesam li
ili strast u magičnom oku

XV

Što nijesam vječan
ako sam izvor svojoj memoriji
ako sam svjetlost svoje prošlosti
što nijesam
Raspet
na bijelom krstu

(iz knjige Stepenište H.V. 1987)

XVI

Januar, sviće, po prozoru inje
Svjetlost bulevara pretvara u sliku
ručnik je spao sa bedara
svjetlost se nježna prosu toplim tijelom

Crna žena oblači se
u nepoznati smisao i zatvori dušu
da iz nje nikada ne izađe čista

Ona, svjetlost svih dodirnutih
ćuteći u mene gleda
Ručnik je spao sa bedara
umjesto svjetlosti sviće Ona

XVII

Samoubice, zaustavljena prolaznost
imaju oči poput dalekih oblika
poput oblaka bijelih imaju
neprolazne oči

Ah, oči bijele kao nebo
preziru slobodu riječi
u bezvremenom polju
umiru zvijezde, zalutale u prolaznosti

XVIII

Trobojna, vremenska cesta budi
ljudski dodir malog željeznog srca
svjetove otkucava
u svjetlosnoj anatomiji

Pijani željezničar opominje
otkačenom kazaljkom željezničkog sata
Kasnite,
koliko je nepoznatih svjetova
u prostornosti
svjetlosnog časa

Trobojna, prostorna imaginacija
u svijesti svjetlosna staza
stvarna slagalica signala
samo je svjetlost mastila
u svjetlosnoj prašini
svjesna dimenzija trajanja

XIV

Ritam pješčanog sata oblikuje
poštare što donose loše vijesti
ritmika zvona nagovještava
reinkarnaciju
na vratima ponovo Smrt zazvoni
Poštar ovog svijeta adresu naslovi
strah se razliva
imenom nedorečenim

Stigla je crna pošta
prosipa se pješćana kreacija
u prah se slaže
savjesni nadrealizam prostora

X

Purpurni je snijeg pao,
i odzvanja prazno etar
pjesnici ruke dižu,
govore prerijski pjesnici
u vjetar, Ginzberg govori
Bukovski nepiše više
vrhovima liščara umornih
šapuće Neprolazni

Zapadna predstava slovenske umjetnosti
zar čuje, ona, što drukčije doživljava
umjesto da sluša nostalgичno
kako beskrajno miriše,
mitologija lipa,
sama suština slovenskog drveta

Eh, kako mirišu lipe
a zima je pozna

SKICE ZA AUTOPORTRET

I

Smisao svjetlosti nježne, kako me živi
po čijim će tragovima da krene
u čiju misao da zaluta

Kiša me miluje, ili riječ neka
puštam da obuzme
njena snaga topla
i patnji pustim da u meni
traje
kako bih znao da sreće ima
i da negdje drugo
nekom prolazniku
drugačije pada kiša zaborava

II

Ne budi površan, Idiote,
dok sazrijeva tijelo
šta će svjetlost biti
u času dok sveukupnost prolaziš

U času smrti, u lice se smijem
onom u čemu ne umrijež nikad
u nesvjesnom poretku
smrt je smislenost
za Emociju

OVO JE PJESMA ZA LAKU NOĆ

I

Dodir tijela sputava me
da proniknem u Suštinu
samog svijeta i Beskraja
unutrašnjeg

Beskonačni put je ispred
snivi stvarnost
tihog hoda
čas je blizu
otkucava
vanvremeni život stvaram
samo, da se još i rodim, besprostoran

II

A u glavi monotono, svakodnevno
cilja nema
emotivna teče rijeka
žubor kasnih prolaznika
muti svijest
okretanja

Sve u riječi
u rasporedu
formulom svjesno nesvjesnog
razumijevanja
stvaraju okultnu alhemiju

Putuj, putuj prijatelju, putuj, putuj,
ne zastani
sloboda je ne brojati
istina je ne slušati
sat suludi
u Nesvjesnom i u putu svespoznatom
umjetnost je ispratiti
do Izvora samog sebe

Spavaš,
ili si
mutni sjaj
ogledala kristalnih
i smijeh ponizni onom
što
u sjenci spava

PAJACI

I

Bijedo bjelosvjetska, pajaci
oblici u Božjem šahu
u sveprisutnosti svemira
usmjereno putovanje
završava se
idila realna
stiskom dva nokta

skeleđije, u pariško plavim,
odorama
siluete dozivaju
sa horizonta prema
kapiji neba

Bijedni, zašto vas volim,
u svemu što me ignoriše
nije nesreća cjelokupna
Bol
ispred Vas je Krst
umjesto mene

Ljubim te, tajna si moja
na obali,
sjedim i galebove učim letu,
susretu tajnom
i opet tonem u Bezimeno
gdje, ptice slijeću
na rame
u mom se oku ogledaju
u svom letu

Letači, prekrasni
vidjeste li u bespuću
prolaznom
istinu što to nije
istinu što to jeste
istinu što je sjetni
žive ako je ima u ičem

Često na obali, poput sjenke hoda
oholi okolo žubori svijet
na Misaonom putu usnio galeb
nikako da se sjetim
letenja
a podići bih se htio
izvan sna

Kako i kuda
kada me svijet posmatra iznutra
moguće sam, poželio možda
moguće što u meni
što u tebi
što sniva
SEBE
sobom
izvan svega poznatog

N

Ponekad dok staklom korača
ritmika modre svjetlosne kapi
pomislim,
zida plača nema
bezbojna slika
Suštinu osvjetljava
bezbojnom slikom

O, savršenstvo spektra
koje nikada nikom
u ičem što ga dodiruje
ne bi stvarno

PJEŠČANA PJESMA

I

U drevnom mirisu prvih rukopisa
oporo i sporo,
zazvoni misao
bješe riječ prva
sa požutjelog lista
nasmija se Bolom
iz prosutog kruga
i prva pjesma,
i vrijeme ono
Tajna prvog glasa

Objava je bila
ne bijaše davno
miris zrelog žita u mirisu Sunca
dualna tišina
ponavlja se opet
tragično postaje prepoznato sjutra

Umorno iz duha izvire mastilo
u crni pijesak
žubori tišina

stvara Put riječi
savršeni Oblik
sve mutniji biva
trag je u muzici ostavio stihom
koncert mrtvih ptica
zamrznutog leta
smisao je
smisla
ko zna da ga čuje
u svemu što sluša
kako,
Pustoš šapće
Ti, stvaraš u meni
znaš li se vratiti

II

Nigdje mira nemam,
ni ovdje ni tamo
pješčani me zvuci, prate ritmom smrti
svijetle dugmad na šinjelima
stražar crne slutnje
u stvarnost me prati

A trag riječi kuda me vodi, posvuda je
na pločniku zgaziše me sive kiše
prolaznici
u stvaranju
što stvaraju, što me muče
tragovima započetim, što nikuda
što u ništa ne odlaze

Oktober je Picadily
u suštini gladan, prazan
u stvarnosti lažnog sjaja
gdje su ljudi

Još ne sviće, mrak zgusnuti
pred svjetlošću ne uzmiče
glasnik smrti
prostitutke
čednije su
san u snu je
snom se budi,
ove noći,
Ove Patnje
zadnja riječ
evo sviće, tobom svanu
kuda ode
kojim tragom

Čovječanstvo, dobro jutro,
ja večeras, ko će sutra
sve za tebe propatiti
Dobro jutro
znaš li gdje si
u čemu si
i iz čega
kome ideš

Horizontom noćnih mora
glasom mora
u pijesku pišem pjesmu
koliko je misli sjajnih
izdahnulo na početku

U svjetlosnoj kolijevci
cvijet spektra formira se
a u zemlji, čulnoj riječi
zvuk života prodire
u Svijet koji je
nešto drugo
a mi smo On
za nas mi hoćemo da bude nešto drugo
jer Strah je
prelaziti
kako se vratiti

Ti, morao bi znati, da u Snu
gledaš očima onim
a u stvarnosti
zašto im oduzimaš Moć da te gledaju

SONET O CRNOGORCIMA

I

Sjen se u sjenci ogleda
u sjaju crne prošlosti
sakriven crnim gorama
stvari sopstveni pakao
zasvira himnu žalosnu
nigdje se bolnije ne pjeva

Divljom su zemljom hodili
mahnuti vjetar jahali
smrt im se podlo podsmijeva

A kad se Oni, kada se
Crnogorac i On, isti
u oči kad se gledaju
i Mit se u stvarnost pretvara

Crnom je Gorom nazvaše
narodom crne slobode
narodom što molitvu ne pjeva

Boga su Oni ubili
bogova drugih ne traže
zato
ako si stranac
mjesto ti u groblju
i gradu
izaberu najljepše

ako si slučajno
da si im na oku
da vide koji mu liči

Ako si kao što nijesi
kao što nikad
nijesi mogao biti
da te Crnogorci izmjere
sopstvenom mjerom za čojstvo

Nemoj se pred njim smijati
vječiti tragičar ćutaće
i prazni eho smijeha
stvoriše moćne okove
postaćeš duša besmisla
i trag na putu
ni čijem
postaćeš
samo Istina
spoznaja da još si praznina
pred tobom stvaraju bogovi
anđeli nebeskog prostora
iskru zemnog plamena

N

Mitove oni preziru
u Mitu žive beskrajnom
tišinom svemirskom opijen
umire u samoći besmrtnoj

On voli sopstvenu nesreću
i zato još je uzvišen
sopstvenom patnjom prosvijetljen
on sebe muči najviše

V

Kad bi se Crnogorci smijali
kada bi kao što se ne smiju
i smrt kada bi mrzjeli
ne bi ni znali umrijeti

On nije rođen u vjeri
a sobom jeste molitva
htio bi Gospode da ode
iz svoje smrtno nesreće
iz tmine kamenog tijela

Stvoren bijaše da bude
različit od svega i svakog
oni različiti i jesu
svaki je za sebe nesreća

VI

Kada bi Crnogorci, u nebo
za svojim pogledom nemuštim
kada bi ruke podigli
svjetlost bi čudesna gorjela
svjetlost jedine suštine
istina konačne namjere
griješ bi bio objava
na gori vječnog traženja
sa Tvorcem da se sjedine
a kad' bi pogled spustili
rekli bi Njemu prkosno
Mi smo se ovdje uspeli
lestvama patnje svemoćne
slovo smo riječi Gospodnjih

Otuda glasa nikakvog
iz sebe glasa ne pušta
u carstvu smrtnog tijela
živi sopstveno božanstvo

VII

O zemljo, božja majko,
svetice crnog poroda
očiju mističnog svemira
tajno postanka nebeskog
slobodom smrtnom goniš ih
u ova vječna vremena
da crninu skinu
a sve se više u crno oblače
Crnogorci dublji od bezdana

Zemljo neosunčanog neba
bezdanom tvojim, nepokoreni
u runu satkanom brižljivo
od sjenki burnog vremena
prolaze Crnogorci, jedni kraj drugih
da se ne vide
da se ne čuju više

Zemljo vanvremena kolijevko
ne zaboravi
da smo još živi

I sve bih ti dao, Crna Goro
a samo Tebe imam...

ROMANTIZAM SE VRAĆA KUĆI

I

Sa zvijezdama igramo se
čedna igra bez oblika, evo traje
u tišini putujemo drevnim putem
tragom nečujnog svjetlosnog nagovještaja

Krug života zatvara se, ili mislim
da zidovi postoje
samo u ritmičkoj svijesti
mračni Ego već se budi
ponovo spaja svjetove
u kojima je
čulna slika

Čija to duša odozgo gleda
strasno
u oku svjetlost blijedi
u sveukupnoj svijesti modri je sjaj
i dilema

Snovi li su ili sjenka, mutnog oka
budi li me il' doziva
nemirni oblak
iz kojega i u kojem
svi putevi, otpočinja i umiru
prolazimo tamo gdje je
bezbojni fluid, nestvarna bol
misaone podređenosti
i riječ iz neodređene geometrije
razloženog delfinovog sklopa

III

U oblak misao usmjerio,
oblak drugi,
u unutrašnjem oku stvoren
iz dubine umjesto tmine
hor školjki pjevao je
u ritmu svjetlosnih tačaka
približava se misao

Život zar je plač samrtnih
i smrt zar je život više
ići samo,
pokazati
nagovještaj svijeta onog, jasno
lice nestvarnosti
ne slušati
sat suludi

N

Godine su prazne riječi
i ludost oblikovana
još nije
načela papirnu prazninu
kojim to jezikom govore
maretijalne ćelije
sa svojom misaonom suštinom
pogrešnim jezikom
ispisujemo putokaze na spoznajnoj stazi

Probudi se, izgovori
zamišljenu riječ, kaži
jezikom kojim razgovaraju zvijezde
sa četinarima besmrtno zemnim
stvari dodir nestvorenog
čulnom nebu svjetlost budi
prvog slova

Svemir prah izdiže u kojem
ga udahnusmo
bez riječi

V

U čistoti djevice su zaplakale
poročnom se rukom oslobađa misao
i osmijehom, nad izgubljenim
dok
suze bezbrojnih bisera
niz srebrne grudi zrele
miluju juče,
kao sutra
mirisom dodira mogućih

U dubini zapita se
da li iko svijetom ljubi
zar mirise mog proljeća
mjesto mene žive drugi
za koga ih i ja živim
juče,
sjutra,
sve postoji osim stvarne sadašnjosti

I da li sam ikom bio
nemir onaj
svjetlost tijela zapaljenog
njenog tijela,
pobjeđuje li to, materijalna sjenka
nevidljivi izvor svjetla

VI

Mirisom okultnih ruža miriše
pjesma sjetna
romantizam se kući vraća
ti oduvijek dolaziš
veličanstvena
dok tonem u svjetinu
i dok zaboravljam

Cvijet otkinut i slučajno podaren, možda
probudi onog što ga u tebi sretam
a nikada ga ne pronađoh izvan sebe

VII

Ne bude me iz sna, večernji zvuci
sebi sam stranac postao odavno
svijest otuđena oko mene skita
sanjam da postoji
u svemu što postoji
riječ
a nikada ga ne pronađoh izvan sebe

VIII

Ne bude me iz sna, večernji zvuci
sebi sam stranac postao odavno
svijest otuđena oko mene skita
sanjam da postoji
u svemu što postoji
riječ bezredna
a možda to
sjenka ljubavi prolazi
a ne znam da prolazi

Oprosti mi pjesmo zato
u snu šapćem
budan ne znam da te živim
život je Hram iluzije
kroz koji umjesto mene
prolaze stihovi
i uspavljuje me rijeka
neizrecivih riječi

ONOGOŠT, DA LI POSTOJI VIŠE

I ponovo u ponoć izlaze na trg
čistači usnuli, crni u žutom
scena se pamti, Onogošt spava
otpočinje predstava,
Pijanci promuklo zalaju i psi se smiju
smijehom zlorado, čovječijim

Ponovo spuštam glavu u šake
i strasno gori zadnja cigareta
sjajem Pariza koji nikada ne više
iz pijanstva bježi narod sjetan
u vanvremenu neostvarenost

II

Onogošt, da li postoji više
grad boema starih i zlatoustih prosjaka
provincija rimska do danas provincija
krčma iz koje se putevi rađaju
u kojoj ceste putuju, umjesto čovjeka

Samo duhovi drevni, jave se ponekad
Onogošt gdje je,
ni prijatelja
ni znanca
ni prolaznika više nema
ruku da pruži, da zagrlji
umjesto bijelih krstova
svevideće crkve Svetoga Vasilija

Umobolan starac hrani golubove
zvjezdanim prosom suludog razuma
vojnici grli oblak,
a, kako se sporo umire
ovdje gdje se ne umire nikad

U kafanama prolazi život
smrt je ovdje, oltar i prazna čaša
o, kako boli
kada te prijatelj na podu gleda
odumrlo tijelo spokoj svoj snijeva
Na miru bih ispio, čašu zadnju,
nadmeni pogled prati me sve vrijeme
u boemskom hramu
trijezan je pijan
počinje
nebrojeno gađenje ludila

N

U bezvremenom oblaku, ko zna otkad živim
u grču govorim
neka bude tama
umrijeti je slatko, po navici pasti
dok ženu grliš, što ti žena nije
dok druga grliš, što prijatelj nije
dok čašu ispijaš, što mi otrov ne bi

Anđele vajam od duvanskog dima
nespokoje tmurne ispijam do kraja
u kafani, hramu, molimo se smjerno
glasnim dodirom ispijenih čaša

V

Onogošt ispijam od sveg vina smrtniji
potpuno pijanstvo u njemu se živi
u kom cirkusu ovo igram sebe
u kojem činu pada zavjesa

Onogošt, da li postoji više
dok žene gaze grožđe bosonoge
sa bedara sjajnih, pohotno se
sliva
nesazrelo vino,
a sjeme života
u njemu sazreva
ko će sutra stati
pred tišinom ovom ko će pomoliti
spas pijanih duša
ko će mjesto svijetle flašu da donese
da u vječnom miru, zemlja zamiriše
na pijane noći starog Onogošta

VI

Onogošt, da li postoji više
da li u ovom pijanstvu
ima pijanstvo neko
da zaustavi Veliku Bol
pripitog vjetra
da na nebo uzdigne
cirkus beskrajni

Teško je živjeti ovdje
gdje si cesta
kojom provincijski bogovi gaze
svoje jade
što su bogovi

KO TO?

Na prozoru ikona je u sutonu zasijala
suzama me na put prati
trag mirisni širio se
zaboravljen

Nečija sestra, suzama me prati
nije imalo smisla reći
da nema smisla, to što čini
iako idemo istim putem
različitim osjećanjem
vrijedi pokušati

SKICE ZA PORTRET

U vrtu Gospodar sam
Tebi, koji si meni
to što cvijeću nijesam bio Ja

Cvijet sam ubrao, za tebe
providan kao jutro
znam da uživaš u nepostojećem cvijetu

Ko je ubrao ružu
jesam li pružio ruku
onom ko je na mene spustio pogled
i otputovao bez pogleda

Da li me ugledao
postojim li
čije to lice skiciram
u zemlji napukloj
za čijom suštinom tragam

1992

Bilješka o autoru

ŽARKO DRAGIĆEVIĆ, pisac, art grafičar, gnostik i publicista, napisao je knjigu ANATOMIJA SVJETLOSTI 1994. godine, u kojoj novim misaono - poetskim izrazom iskazuje nerasvijetljenu i hermetičnu svjesnost. Knjigom STEPENIŠTE HUANE VARGAS 1987. godine, nagovještava vizionarsku poetiku novog jezičkog izraza u literaturi (misaono - refleksni hermetizam).

U likovnoj umjetnosti postao je međunarodno poznat kao istraživač umjetničkog grafičkog stvaralaštva M. C. Eschera, jednog od najeminentnijih grafičara u istoriji umjetnosti. Osim intelektualno - istraživačkog rada Escherovog stvaralaštva, usavršio je primjenjenu grafičku tehniku repro - art realizacije, kojom je Escher ostvario svoj kompletan umjetnički opis i izložbom u galeriji Forum prikazao kompletan Escherov grafički opus.

Žarko Dragićević je predsjednik INTERNACIONALNOG INSTITUTAMONTENGRO, dugogodišnji publicista, novinar i analitičar globalnih procesa svjetskog poretka.

Osnivač je časopisa Svijet Biznisa i Onogošt Standard, autor velikog broja radova iz oblasti umjetnosti, kulture komunikacije, metafizike i psihotroniike, publikovanih u domaćoj i inostranoj štampi.

Spiritualnim dostignućem stekao je Magnu Cartu, METAPHYSICS MAESTRO of MONTENEGRO. Praktičar je eminentnih evropskih gnostičkih krugova.

Specijalizovao se u oblastima: NLP - neuro lingvističkog programiranja, uticaj kosmičkih, prirodnih i energetskih zračenja na ljudsku svijest.

Proučava arhetipove i oblast kolektivnog nesvjesnog. Radi u timu za naučno objašnjenje parapsiholoških fenomena. Na simpozijumima i seminarima govori na temu: "Uticaj konvencionalnih i nekonvencionalnih grupa na formatiranje ljudskog uma".

Knjige ONA KOJA TE VOLI, CRVENI AUTOGRAM i ANATOMIJA SVJETLOSTI, ostvarenje su novog poetskog izraza i uvod u traganja za novom proznom formom u romanima BESKONAČNOST i AUTOBIOGRAFIJA NEPOSTOJEĆEG (u pripremi).

Rođen je 1963. godine, studirao je književnost i jezik, Public Relations i promotivno prezentacioni marketing u Crnoj Gori, Engleskoj, Italiji i Njemačkoj.

Trenutno radi na kreiranju i ostvarenju internacionalnog multimedijalnog projekta ČOVJEČANSTVO PROBUDI SE.

SADRŽAJ

Anatomija svjetlosti	5
Skice za autoportret	57
Ovo je pjesma za laku noć	63
Pajaci	71
Pješčana pjesma	81
Sonet o crnogorcima	95
Romantizam se vraća kući	105
Onogošt, da li postoji više	113
Ko to?	122
Skice za portret	123
Bilješka o autoru	124

BIBLIOTEKA BESKONAČNOST

IZDAVAČ
INTERNACIONAL INSTITUT MONTENEGRO

Žarko Dragičević
ANATOMIJA SVJETLOSTI

UREDNIK
dr. med. Mira Bakić

LIKOVNI PRIKAZ NA KORICAMA
Sava Perović

DIZAJN I TEHNIČKA PRIPREMA
Svetlana Miličković

LEKTURA
Dragana Nenadović

RECENZIJA
Tanja Bakić
Vlatko Simunović

ŠTAMPA
3M Makarije

TIRAŽ
1000 primjeraka

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Centralna narodna biblioteka Crne Gore, Cetinje

821.163. 4 - 1

DRAGIČEVIĆ, Žarko

Anatomija svjetlosti / Žarko Dragičević. - Podgorica: Internacional Institut
Montenegro, 2008 (Podgorica: 3M Makarije). - 123 str. ; 21 cm.

- (Biblioteka beskonačnost)

Tiraž 1000.

ISBN 978-9940-539-00-9

COBISS.CG-ID 13353232